

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg
Christiansborg
1240 København K

J.nr. NST-401-00161

Den 16. juni 2011

Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg har i brev af 3. maj 2011 stillet følgende spørgsmål nr. 620 (alm. del), som hermed besvares endeligt, jf. foreløbig besvarelse af 17. maj 2011. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Steen Gade (SF).

Spørgsmål nr. 620 (alm. del)

Vil ministeren redegøre for, under hvilke omstændigheder sager alene skal behandles som trafikksager efter færdselsloven, når der er tale om indskrænkninger i adgangen til offentlige naturområder, som f.eks. strande?

Svar

Jeg har som supplement til min besvarelse af 17. maj 2011 indhentet bidrag fra justitsministeren og kan henholde mig til følgende svar:

”Naturstyrelsen har anmodet Justitsministeriet om at redegøre for færdselslovens regler om færdselsindskrænkninger og adgangen til anvendelse af afmærkning på private veje.

Justitsministeriet kan oplyse, at færdselsloven gælder for færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter. Ved vej forstås vej, gade, cykelsti, fortov, plads, bro tunnel, passage, sti eller lignende, hvad enten den er offentlig eller privat. Færdselsloven indeholder ikke nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang forskellige færdselsarter skal have adgang til naturen, herunder strande. Det fremgår i den forbindelse ikke, i hvilket omfang naturbeskyttelseslovens adgangsregler eventuelt måtte medføre begrænsninger i muligheden for efter færdselsloven at træffe færdselsmæssige bestemmelser, og den endelige afgørelse af dette spørgsmål hører under domstolene.

Efter færdselslovens § 92, stk. 1, kan *vejbestyrelsen* for en offentlig vej med samtykke fra politiet træffe færdselsmæssige bestemmelser, som indvirker på vejens udnyttelse eller indretning. Der kan bl.a. træffes bestemmelse om forbud mod visse færdselsarter – f.eks. et forbud mod kørsel med motorkøretøjer. Tilsvarende bestemmelser kan for så vidt angår en privat fællesvej omfattet af afsnit I, III og IV i lov om private fællesveje, dvs. private fællesveje i byer og

bymæssige områder, træffes af *vejmyndigheden* (kommunalbestyrelsen) med samtykke af politiet.

Foranstaltninger efter § 92 skal som udgangspunkt tilkendegives ved afmærkning i overensstemmelse med bestemmelser fastsat af transportministeren i medfør af § 95. Sådanne bestemmelser om autoriseret afmærkning er fastsat i vejafmærkningsbekendtgørelsen.

Færdselslovens § 92, stk. 1, suppleres af § 44, stk. 1, i lov om private fællesveje, hvorefter vejmyndigheden med samtykke fra politiet bl.a. kan foretage færdselsmæssige foranstaltninger med henblik på at begrænse færdslen på vejen. Lov om private fællesveje hører under Transportministeriet.

Herudover indeholder færdselslovens § 97 bestemmelser om adgang til anvendelse af afmærkning på private veje. Bestemmelsen regulerer de tilfælde, hvor *ejerne* af en privat fællesvej eller en privat vej eller bro ønsker at foretage en færdselsregulerende foranstaltning på området, f.eks. ved at forbyde visse arter af kørsel på vejen eller broen. Det er et privatretligt spørgsmål, hvem der i givet fald er berettiget til at gennemføre de pågældende foranstaltninger og opsætte afmærkningen. En eventuel tvist herom må i givet fald afgøres af domstolene under en civil sag.

§ 97, stk. 1, angår private fællesveje i byer og bymæssige områder. På sådanne veje kræver anvendelse af autoriseret afmærkning godkendelse. Hvis der ved afmærkningen indføres færdselsindskrænkninger omfattet af § 92, sker godkendelsen af vejmyndigheden med politiets samtykke. Er der tale om ikke-autoriseret afmærkning, kræves alene vejmyndighedens godkendelse. Færdselslovens § 97, stk. 1, skal ses i sammenhæng med § 44, stk. 3, i lov om private fællesveje, hvorefter bl.a. færdselsmæssige foranstaltninger med henblik på at begrænse færdslen på vejen ikke må iværksættes uden vejmyndighedens og politiets samtykke. Som nævnt ovenfor hører lov om private fællesveje under Transportministeriet.

Færdselslovens § 97, stk. 2 og 3, omhandler private fællesveje på landet og andre rent private veje og broer. På sådanne veje mv. kræver anvendelse af autoriseret afmærkning samtykke fra politiet. Politiet kan, hvor det skønnes fornødent, forlange, at sådan afmærkning tilvejebringes og bekostes af vej- eller broejeren.

Politiet kan, hvor færdselsmæssige grunde taler herfor, kræve, at ikke-autoriseret afmærkning på disse veje og broer fjernes, jf. § 97, stk. 2. Hvis en vej- eller broejer, der er berettiget til at forbyde visse arter af færdsel, ønsker at gennemføre et sådant forbud ved opsætning af bomme eller på anden tilsvarende måde, skal politiets godkendelse indhentes forinden, jf. § 97, stk. 3. Politiet kan påbyde særlig afmærkning eller belysning af afspærringen, hvis den kan være til fare for færdslen.

Vejmyndighedens henholdsvis politiets godkendelse efter færdselslovens § 97 af afmærkningen og den færdselsregulering, som afmærkningen vedrører, er alene udtryk for, at disse myndigheder ikke vil modsætte sig ejerens ønske om en regulering af færdslen på vejen. § 97 regulerer som nævnt ovenfor derimod ikke, hvornår en privat vejejer mv. materielt set er berettiget til at forbyde visse færdselsarter mv., da dette er et privatretligt spørgsmål.”

Karen Ellemann / Sven Koefoed-Hansen